

Відсутність структурованої інформації щодо провідних «інформаційних кодів» утруднює окреслення напрямків творчості за якими визначається відповідність проекту модним трендам. Через відсутність структурованого опису провідних модних напрямків, дизайнери, часто користуються лише візуальним рядом СМІ, «вихоплюючи» лише випадкові цікаві елементи, без взаємозалежності з іншими чинниками, не приділяючи достатньої уваги виявленню глибинних причин прояву тієї або іншої теми чи тенденції. Таким чином, втрачаючи безліч важливої інформації, яка може мати вирішальне значення для виразності та пошуку актуальності майбутнього проекту.

В гонитві за модою дизайнери, особливо початківці, часто обмежуються простим цитуванням, навіть не «чужих ідей», їх змістового, стилістичного, філософського, соціального, гендерного, пластичного, композиційного, конструктивного, технологічного або іншого наповнення, а лише «цитують окремих рішень», як то «об'ємних кишень», «прозорих вставок», «асиметричних рукавів» чи «свіжого зеленого кольору». Такий підхід веде до типізації моделей, а іноді й до повного знеособлення дизайнерської продукції, яка цікава саме її ідейністю, ексклюзивністю, особливістю та відмінністю від «мас-маркету». Отже, третя теза - дизайнеру необхідно самому структурувати інформацію, починаючи з аналізу модних тем та образів, й змісту, який вони несуть до асортименту, форм, пластики, ліній, малюнків і місць розташування кишень та оздоблення.

Й остання теза - це емоційна наповненість колекції, яка останнім часом все частіше виходить на перший план. Моделі можуть бути не до кінця продумані та навіть не до кінця функціональні або стилістично не до кінця визначені, але при відсутності викликаємих емоції, вони не несуть в собі естетичної цінності сьогодення.

Список використаних джерел:

1. Гирц-Мартенсен, Ингрид. Взгляд в будущее – прогнозы в мире моды / Ингрид Гирц-Мартенсен ; пер. с англ. А. Плисецкой // Теория моды: одежда, тело, культура, 2012. – Вып. 2: Лето. – С. 11-28.
2. Тренд: предмет прогноза или стихийное явление? (М-лы Круглого стола) // Теория моды. Одежда. Тело. Культура, 2007. – № 4. – С. 284-286.
3. Fashion-бізнес: теорія, практика, феномен / под. ред. Николи Уайт и Йена Гриффитса; пер. С англ. А.Н. Поплавская; науч. Ред. А.В. Попова. – Минск: Гревцов Паблицер, 2008. – 272 с.

Клюєва С.В.

провідний концертмейстер кафедри музичного мистецтва ВП «МФ КНУКіМ», м. Миколаїв

Піхтар О.А.,

кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри музичного мистецтва ВП «МФ КНУКіМ», м. Миколаїв

РОЛЬ КОНЦЕРТМЕЙСТЕРА У ВИХОВАННІ ТВОРЧОЇ ОСОБИСТОСТІ СТУДЕНТА-МУЗИКАНТА

Під час занять з фаху при підготовці виконавців, при роботі над музичним матеріалом, підготовкою його до концертного виступу не останню роль відіграє концертмейстер. Саме від майстерності концертмейстера може залежати враження від виступу виконавця. Дослідження особливостей концертмейстерської діяльності є актуальним завданням. Зростання вимог до виконавців також впливає і на роботу концертмейстера. Тож як майстерність концертмейстера впливає на виховання творчої особистості студента-виконавця?

Серед піаністів ця професія одна з найпоширеніших. Кваліфіковані концертмейстери бажані на всіх заняттях: з вокалу, диригування, на концертній естраді, а також в хоровому колективі.

Концертмейстерська діяльність належить до найпоширеніших форм виконавства для піаніста. Виконавська інтерпретація у великій мірі залежить від концертмейстера, від його професійного відчуття, вміння зберегти пульс твору, відтінити і доповнити сольну партію. Саме концертмейстер створює всі умови для розкриття виконавських можливостей соліста.

Музична культура минулого і сьогодення відрізняється значними досягненнями в області вокальної та інструментальної творчості, котрі висувають перед піаністами, що супроводжують спільний процес музикування складні технічні та художні завдання. Відтак, можна сміливо стверджувати, що, концертмейстер стає рівноправним учасником будь-якого ансамблю, та за значенням не поступається солістові. Це підтверджується також численними прикладами спільної участі у дуетах зі співаками та інструменталістами найвидатніших піаністів та композиторів світового рівня, серед яких - С. Рахманінов, Св. Ріхтер, Є. Гілельс, М. Лисенко, Ф. Косенко та ін. У сучасному музикознавстві стійко визначилась тенденція осмислення концертмейстерської діяльності як професії, що має свою специфіку, генезу формування, динаміку розвитку, свою роль у виконавському процесі [1].

На сучасному етапі фах піаніста-концертмейстера є одним із найбільш затребуваних у спільному процесі музикування. На сьогодні він підпорядкований декільком напрямом: оперний і балетний концертмейстер, концертмейстер хору, вокальних, інструментальних, хорових класів музичних навчальних закладів різного рівня (музична школа - музичне училище – вищий навчальний музичний заклад) [2]. На сьогодні фах піаніста-концертмейстера постає як інтегроване утворення в єдності багатьох структурних компонентів.

Існує цілий комплекс професійних навичок концертмейстера: концертмейстер повинен добре володіти інструментом (роялем), мати достатні музичні дані, вміти охопити форму твору, а також володіти артистизмом, уявою і здатністю натхненно втілити задум автора в концертному виконанні. Йому необхідно швидко освоювати музичний текст, комплексно охоплюючи трьохрядкову і багаторядкову вертикаль. Йому також необхідно мати педагогічне чуття і такт в роботі з учнями.

Від майстерності та натхнення концертмейстера багато в чому залежить творчий стан студентів-виконавців.

Концертмейстер повинен мати великий і різноманітний репертуар, що відображає різні музичні стилі та жанри. Удосконалення - відмінна риса будь-якого концертмейстера, який проявляє інтерес до нової музики, знайомиться з партитурою тих чи інших творів, слухати їх в запису і в живому виконанні. Все це сприяє його професійному зростанню і майстерності.

Яскравою відмінною рисою є індивідуальний шлях вдосконалення і кінцева межа майстерності, що визначається специфічними особливостями характеру і особистими можливостями кожного концертмейстера. Найбільшу цінність мають лише ті знання, які здобуті власними зусиллями, а не отримані в готовому вигляді. Знадобилися життя і досвід безліч поколінь для того, щоб виробити, поглибити і диференціювати музичні здатності людини. Здатність бачити те, що бачить художник, чути те, що чує музикант, подібно будь-яким іншим здібностям, визначається і формується не інакше, як в процесі практики [3].

В умовах модернізації музичної та педагогічної освіти процес розвитку концертмейстера – складний і багатофакторний, оскільки концертмейстер повинен безперервно працювати над набуттям і вдосконаленням професійних умінь та навичок. В умовах навчального закладу він повинен уміти виконувати інструментальні і вокальні твори української та світової музичної літератури, акомпанувати солістові, хору, ансамблю, інструменталістові, транспонувати, об'єднувати акомпанемент з партією соліста, підбирати на слух мелодії і акомпанемент до них, читати і акомпанувати з листа [4]. Поняття «концертмейстер» включає не тільки концертну роботу, а й розучування з солістами їх партій, вміння контролювати якість їх виконання, знання їх виконавської специфіки і причин виникнення труднощів у виконанні, вміння підказати правильний шлях усунення тих чи інших недоліків.

Таким чином, у діяльності концертмейстера поєднуються творчі, педагогічні і психологічні функції. Саме концертмейстер створює всі умови для розкриття виконавських можливостей соліста.

Від майстерності та натхнення концертмейстера багато в чому залежить творчий стан студента-виконавця. Удосконалення - відмінна риса будь-якого концертмейстера, це сприяє його професійному зростанню і майстерності.

В навчальному процесі концертмейстер є другим педагогом – наставником, сприяючим формуванню майбутнього музиканта професіонала.

Список використаних джерел:

1. Алексеев А. Д. История фортепианного искусства. В 2 ч. Ч.1. / А. Д. Алексеев. – Москва : Музгиз, 1962. – 144 с.
2. Голубовская Н. Искусство исполнителя : [сборник] / Н. Голубовская; ред.- сост. Т. Зайцева, С. Закарян - Рутстайн, В. Смирнов ; Санкт-Петербургская гос. консерватория им. Н. А. Римского - Корсакова. – Санкт - Петербург : Композитор, 2007. – 488 с.
3. Савшинський С. "Піаніст і його робота" - 2002, - С. 8, С. 84
4. Журавльова Н. Філософсько - естетичний аспект концертмейстерської творчості / Н. Журавльова // Молодь і ринок, 2011. - №9 (80). – 107 с.

Корнюков Ю.К.,

викладач кафедри дизайну ВП «МФ КНУКіМ»,
м. Миколаїв

**ВИКОРИСТАННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ
У СТВОРЕННІ КНИЖКОВОЇ ІЛЮСТРАЦІЇ**

Сучасні комп'ютерні технології мають велике значення для розвитку інновацій у сфері поліграфічного дизайну. Однак, незважаючи на широке використання комп'ютерної графіки у книжковому дизайні, пов'язані з цим проблеми не отримали достатнього висвітлення у багатьох теоретичних джерелах. Виняток становлять видання навчального характеру, так звані самовчителі для користувачів. Однак у таких виданнях, як правило, не зачіпаються проблеми книжкової ілюстрації та не приділяється достатньої уваги аналізу комп'ютерної графіки як виду мистецтва.

Комп'ютер - це засіб моделювання і демонстрації законів, що лежать в основі художньої, наукової і технічної творчості як засіб створення нових творів мистецтва. Він дозволяє швидко трансформувати форму об'єкта, підібрати колір і безліч відтінків, виконувати складні графічні побудови, імітувати різні візуальні ефекти.

Тому в цілому комп'ютерна графіка є важливим, цікавим й інноваційним засобом художньої творчості. Дослідження в цій області є актуальними і своєчасними, що і визначає інтерес до даної проблеми. В обсязі цих тез постараємося проявити характеристики комп'ютерної графіки як специфічного виду художнього мистецтва, сказати про особливості так званої нефотореалістичної візуалізації і описати інструментарій для створення книжкових ілюстрацій з використанням комп'ютерних технологій.

Ілюстрація - вид книжкової графіки, її основа. Термін «ілюстрація» можна розуміти як в широкому, так і у вузькому сенсі.

У широкому сенсі це будь-яке зображення, що пояснює текст. А у вузькому значенні ілюстрації - це твори, призначені для сприйняття в єдності з текстом, які у книзі беруть участь в процесі читання. Книжкові ілюстрації, вилучені з тексту, можуть стати невиразними і малозрозумілими. Ілюстрації не самостійні за сюжетом, вони майже завжди відповідають змісту літературного твору. Від художника чи дизайнера потрібно, щоб він став співавтором книги, зробив зримими образи та ідеї письменника, допомагаючи тим самим краще зрозуміти зміст інформації, уявити епоху, побут, оточення героїв книги.